

ΡΟΜΗΟΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ · ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Έτος τρίτον τοῦτο εἶναι
κι' ἔδρα πάλιν αἱ Ἀθῆναι.

Ὁ Ῥωμηός τὴν ἑβδομάδα — μόνο μιὰ φορά θὰ βγαίνη
κι' ὅταν ἔχω ἐξυπνάδα — κι' ὅποτε μοῦ καταβαίνει.
Συνδρομητὰς δὲν δέχομαι — γιὰτι δὲν τοὺς ἀνέχομαι
κι' ὄσα φύλλα κι' ἂν κρατῆς — δὲν περνᾷς συνδρομητῆς.

Εἴκοσι δύο τοῦ Μαρτίου,
συγκάλεσις Κοινοβουλίου.

Χίλια δεκακόσα ὀγδοῆντα ἕξη,
εἰς αὐτὸ τὸ χρόνο κατὶ θὰ μᾶς τρέξη.

Δὲν θὰ ἔχουμε τετάρτα — ὅπως πρὶν καὶ νταραβέρτα.
Γράμματα καὶ πληρωμαὶ — ἀποστέλλονται σ' ἑ μ ἑ.
Μὲς' στὴν φόρων τὴν ἀντάρα — κι' ὁ Ῥωμηός μας μιὰ δεκάρα
κι' ἄς τὴν δίνῃ ὁποῖος θέλει — εἰδ' ἄλλῶς δὲν μᾶς μέλει.

Δώδεκα ποῦντος κι' ἑκατό
καὶ τὴ βουλή μας χαιρετῶ.

Ἐτοὺς κυρίους βουλευτὰς,
ποῦ μας ἦλθαν κατ' αὐτὰς.

Λοιπὸν καλῶς ὄρισατε, ἀγαπητοὶ πατέρες,
μέσα ἴσθης τόσο κρίσιμαὶ καὶ σοβαραῖς ἡμέραις.
Τόσον καιρὸ χωρὶς βουλή καὶ θόρυβο κανένα
ἔμέναμ' οἱ κακόμοιροι μὲ χέρια σταυρωμένα
κι' ἂν ἔλειπε κι' ὁ πόλεμος αὐτὸς τοῦ Δεληγιάννη,
δὲν θ' ἄξερε, μὰ τὸ σταυρὸ, κανένας τί νὰ κάνῃ.

Πολὸ ἐπιθυμήσαμε τῆς ὠμορφαιῶς σας μούραις,
τῆ λίμα σας, τὰ γέλοια σας, τὰ ξύλα, τῆς μαγκούραις,
τὸ νόστιμο βρισίδι σας, τὰ ξαφνικὰ χαστούκια,
τοῦ Παππαδαίου τοῦ λιγνοῦ τὰ ζηλευτὰ τουζλοῦκια,
τὸν Κάρτσωνα, τὸν Μπούτουνα καὶ τοὺς λοιποὺς πατέρας,
ποῦ εἰς τὰ τόσα μας δεινὰ θὰ φέρουν πλέον πέρας.

Πολὸ ἐπιθυμήσαμε νὰ σᾶς ἴδοῦμε πάλι
μὲ τῆς παληαῖς συνήθειαις σας καὶ μὲ τὸ ἴδιο χάλι
κι' εὐγνωμονοῦμεν ὅλοι μας γι' αὐτὸ τὸν Θεωράκη,
γιὰτι ἀφοῦ μᾶς ἴπωσε κάθε λογῆς φαρμάκι
καὶ μὲ τὸ ἄντε στάτους κβδ μᾶς ἴπωσε τὸ μγαλό,
ἴστο τέλος πιά μᾶς ἔκαμε καὶ τοῦτο τὸ καλό.

Καλὲ μὰ τόσο γρήγορα νὰ ἔχουμε βουλή!
Τι ἔξαφνικὸ εὐτύχημα κι' ἀνέλπιστος χαρά!
καὶ πάλι μὲς ἴστα πάλκα τῆς τὸ ἔθνος μᾶς καλεῖ
κι' ἀθρόοι ἄς προστρέξωμεν μὲ ζήτω καὶ οὐρρά.
Βαρειὰ βαρειὰ ὁ Πρόεδρος σημαίνει τὸ κουδοῦνι
κι' ἐν σιωπῇ κηρύσσεται ὁ πόλεμος τοῦ Δούνη.

Ἐλάτε φίλοι βουλευταὶ κι' ἀγαπητοὶ πατέρες
κι' ἀφοῦ τὸ ἔθνος μας περνᾷ πολεμικαῖς ἡμέραις,
σᾶς δίδει τὸ δικαίωμα ν' ἀνοίξετε ρουθούνια
κι' ἀπάνω εἰς τῆς ράχαις σας νὰ σπάσετε μαστούνια
καὶ πρῶτοι νὰ ὑψώσετε καθ' ὑψηλὸν καθῆκον
τὴ φουστανέλα τοῦ κλεινοῦ Γκριζώτη τῶν Ναυτικῶν.

Κανεῖς ἴστον Θεωράκη μας νὰ μὴν ἀντιμιλήσῃ
καὶ ὅλοι νὰ τοῦ ἴπῃτε ναὶ εἰς ὅ,τι σᾶς ζητήσῃ.
Φανῆτε κι' ἄλλη μιὰ φορά γενναῖοι πατριῶται
καὶ πάλιν ψῆφον εἰς αὐτὸν ἐμπιστοσύνης δότε,
γιὰτι, ἂν τὸν θυμώσετε κι' αὐτὸς εὐθὺς θυμόνει
καὶ τότε πιά καὶ πόλεμο καὶ σᾶς κι' ἐμᾶς μουντζόνει.

Καὶ σύ, Τρικούπη, κάθισε, παρακαλῶ, ἴστ' αὐγά σου,
δέσε σφικτὰ τὴ γλῶσσά σου καὶ ὅπως πρὶν βουβάσου.
Καὶ σύ, ἀφέντη, ξέχασε γιὰ μιὰ στιγμή τὸ κόμμα
καὶ πάλι ξαναφίλησε τὸν Θεωράκη ἴστο στόμα
καὶ σμίξετε τὰ χεῖλη σας καὶ σφιξτε τὰ χέρια,
καὶ φιληθῆτε ὅλοι σας ὡσὸν τὰ περιστέρια.

Ἐλάτε τῆς πατρίδος μας τὴν τύχην νὰ σκεφθῆτε,
καὶ ἄς μὴ λὲν παρακολλὰ ἢ κοπτεραῖς σας γλώσσαις,
διότι τώρα, βουλευταὶ, καλὰ συλλογισθῆτε
πῶς δὲν θὰ μᾶς τραβήξετε τῆς χίλιας πεντακόσαις.
Κι' ἴσως αὐτὸ σκεπτόμενοι μὲ ἄλγος καὶ πικρίαν,
φανῆτε φειδωλότεροι ἴστην τόσῃν ρητορείαν.

